Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 9. listopadu 2016 [1]

Věc C-536/15

Tele2 (Netherlands) BV,
Ziggo BV,
Vodafone Libertel BV
proti
Autoriteit Consument en Markt (ACM)

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná College van Beroep voor het bedrijfsleven (odvolací soud pro správní spory v hospodářské oblasti, Nizozemsko)]

„Řízení o předběžné otázce — Sítě a služby elektronických komunikací — Směrnice 2002/22/ES — Článek 25 odst. 2 — Informační služba o účastnických číslech a účastnické seznamy — Směrnice 2002/58/ES — Článek 12 — Poskytnutí osobních údajů účastníků pro účely jejich zveřejnění v telefonním seznamu nebo jejich využití informační službou o účastnických číslech — Forma a způsoby poskytnutí souhlasu účastníka — Rozlišování podle členského státu, v němž jsou účastnické seznamy nebo informační služba o účastnických číslech poskytovány — Zásada zákazu diskriminace“

I – Úvod

1. Touto žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce College van Beroep voor het bedrijfsleven (odvolací soud pro správní spory v hospodářské oblasti, Nizozemsko) znovu žádá Soudní dvůr, aby upřesnil podmínky, za nichž podniky, které přidělují telefonní čísla účastníkům, musí poskytovatelům účastnických seznamů nebo informačních služeb o účastnických číslech zpřístupnit osobní údaje svých účastníků.

2. Předkládající soud se Soudního dvora především táže, zda zásada zákazu diskriminace uvedená v čl. 25 odst. 2 směrnice 2002/22/ES [2] brání tomu, aby uvedené podniky rozlišovaly při získávání souhlasu účastníků se zveřejněním jejich údajů v telefonním seznamu nebo využitím těchto údajů informační službou o účastnických číslech, podle členského státu, v němž jsou účastnické seznamy nebo informační služby o účastnických číslech poskytovány.

3. Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce vychází ze žádosti o zpřístupnění údajů adresované belgickým podnikem European Directory Assistance (dále jen „EDA“), který nabízí účastnické seznamy a informační služby o účastnických číslech dostupné z belgického území, společnostem Tele2 (Netherlands) BV (dále jen „Tele2“), Ziggo BV a Vodafone Libertel BV (dále jen „Vodafone“), třem

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) (Úř. věst. 2002, L 108, s. 51; Zvl. vyd. 13/29, s. 367), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. 2009, L 337, s. 11).

podnikům, které přidělují telefonní čísla v Nizozemsku. Vzhledem k tomu, že tyto tři společnosti odmítly poskytnout společnosti EDA údaje o svých účastnících, obrátila se tato společnost na Autoriteit Consument en Markt [Úřad pro spotřebitele a trhy (ACM)], jakožto národní regulační orgán, se žádostí o vyřešení sporu.

4. Po konzultaci Sdružení evropských regulačních orgánů v oblasti elektronických komunikací (BEREC) nařídil ACM společnostem Tele2, Ziggo a Vodafone, aby společnosti EDA zpřístupnily za spravedlivých, objektivních, nákladově orientovaných a nediskriminačních podmínek základní údaje o svých účastnících (jméno, adresu, poštovní směrovací číslo, místo bydliště, telefonní číslo), za předpokladu, že se EDA zaváže využít tyto údaje k zavedení standardní informační služby o účastnických číslech.

5. ACM rovněž rozhodl, že zásada zákazu diskriminace neumožňuje, na rozdíl od toho co uvedl ve stanovisku nizozemský orgán pro ochranu osobních údajů, rozlišovat, zda je žádost o zpřístupnění údajů podána nizozemským poskytovatelem, nebo subjektem usazeným v jiném členském státě, a odmítl tak názor, že pro zařazení údajů do zahraničních telefonních seznamů je nezbytné vyžádat si zvláštní souhlas nizozemských účastníků.

6. Tele2, Ziggo a Vodafone proto podaly proti rozhodnutím ACM žalobu u College van Beroep voor het bedrijfsleven (odvolací soud pro správní spory v hospodářské oblasti).

7. Tento soud se mimo jiné táže, zda čl. 25 odst. 2 směrnice o „univerzální službě“, a především zásada zákazu diskriminace stanovená v tomto ustanovení umožňuje v případě žádosti o poskytnutí souhlasu rozlišovat mezi žádostmi o zpřístupnění podanými nizozemskými poskytovateli a žádostmi podanými poskytovateli usazenými v jiných členských státech Unie.

8. College van Beroep voor het bedrijfsleven (odvolací soud pro správní spory v hospodářské oblasti) tedy rozhodl položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 25 odst. 2 směrnice [o univerzální službě] vykládán v tom smyslu, že se pojmem ‚žádosti‘ rozumí i žádost podniku se sídlem v jiném členském státě, který žádá o informace pro účely poskytování veřejně přístupných informačních služeb o účastnických číslech a telefonních seznamů, které jsou poskytovány v tomto členském státě nebo v jiných členských státech?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku: Umožňuje zásada zákazu diskriminace poskytovateli, který přiděluje telefonní čísla a který je podle vnitrostátní právní úpravy povinen požádat účastníka o souhlas se zařazením do standardního telefonního seznamu a do standardních informačních služeb o telefonních číslech, rozlišovat v případě žádosti o souhlas podle toho, ve kterém členském státu podnik, který žádá o informace na základě čl. 25 odst. 2 směrnice o univerzální službě, nabízí telefonní seznamy a informační služby o telefonních číslech?“

9. V tomto stanovisku omezím svou analýzu na druhou otázku. Ta jediná se totiž týká právního problému, který vyžaduje důkladné posouzení, zatímco odpověď na první otázku lze nalézt ve znění článků 5 a 25 odst. 2 směrnice o „univerzální službě“.

10. V rámci své analýzy tedy vysvětlím, proč se domnívám, že čl. 25 odst. 2 směrnice o „univerzální službě“, jakož i článek 12 směrnice 2002/58/ES [3], na který je nezbytné odkázat, brání v zásadě tomu, aby podnik, jemuž byla adresována žádost o zpřístupnění osobních údajů vlastních účastníků, rozlišoval při získání souhlasu od těchto účastníků podle členského státu, v němž jsou nabízeny telefonní seznamy a poskytovány informační služby o účastnických číslech.

3 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací **(směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) (Úř. věst. 2002, L 201, s. 37; Zvl. vyd. 13/29, s. 514), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. 2009, L 337, s. 11)**.

II – **Právní rámec**

A – *Unijní právo*

1. Směrnice o univerzální službě

11. Jedenáctý bod odůvodnění směrnice o univerzální službě zní takto:

„(11) Účastnické seznamy a informační služba o účastnických číslech představují základní prostředek pro přístup k veřejně přístupné telefonní službě a jsou součástí povinnosti univerzální služby. Uživatelé a spotřebitelé si přejí úplné účastnické seznamy a informační službu o účastnických číslech, která obsahuje všechny zveřejňované telefonní účastníky a jejich čísla […]. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/66/ES ze dne 15. prosince 1997 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví telekomunikací […] zajišťuje právo účastníků na soukromí s ohledem na uvádění jejich osobních údajů ve veřejném účastnickém seznamu.“

12. Článek 25 směrnice o univerzální službě, nadepsaný „Informační služba o účastnických číslech a účastnické seznamy“, stanoví:

„[…]

2. Členské státy zajistí, aby všechny podniky, které přidělují telefonní čísla účastníkům, vyhověly všem oprávněným žádostem o zpřístupnění příslušných informací ve smluveném formátu a za podmínek, které jsou spravedlivé, objektivní, nákladově orientované a nediskriminační, s cílem poskytovat veřejně přístupné informační služby o účastnických číslech a poskytovat účastnické seznamy.

[…]

4. Členské státy neponechají v platnosti žádná regulační omezení, která by bránila koncovým uživatelům v jednom členském státě v přímém přístupu k informační službě o účastnických číslech v druhém členském státě prostřednictvím hlasového volání či textové zprávy, a přijmou opatření k zajištění tohoto přístupu v souladu s článkem 28.

5. Odstavce 1 až 4 se použijí s výhradou požadavků právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů a soukromí, zejména článku 12 [směrnice ‚o soukromí a elektronických komunikacích‘].“

2. Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích

13. Body 38 a 39 odůvodnění směrnice o soukromí a elektronických komunikacích stanoví následující:

„(38) seznamy účastníků služeb elektronických komunikací jsou značně rozšířeny a jsou veřejné. Právo na soukromí fyzických osob a oprávněné zájmy právnických osob vyžadují, aby účastníci mohli určit, zda jejich osobní údaje budou v seznamu zveřejněny a pokud ano, které to budou. Poskytovatelé veřejných seznamů musí informovat účastníky, kteří mají být v takových seznamech uvedeni, o účelech seznamu a o jakémkoli zvláštním použití elektronických verzí veřejných účastnických seznamů, zejména prostřednictvím vyhledávacích funkcí zabudovaných v softwaru, jako např. funkce zpětného vyhledávání, která umožňuje uživateli seznamu zjistit jméno a adresu účastníka pouze na základě jeho telefonního čísla.

(39) Subjekt shromažďující údaje, které mají být v seznamu uvedeny, má povinnost informovat účastníky o účelu/účelech veřejných seznamů, v nichž mají být uvedeny jejich osobní údaje. Pokud lze údaje předávat jedné nebo většímu počtu třetích stran, měl by být účastník informován o této možnosti a o příjemci nebo kategoriích možných příjemců. Jakékoli předání by mělo splňovat podmínku, že údaje nemohou být použity k jiným účelům než těm, pro které byly shromážděny. Pokud strana shromažďující údaje od účastníků nebo jakákoli třetí strana, které byly údaje předány, chce údaje použít pro další účely, musí buď původní strana shromažďující údaje, nebo třetí strana, které byly údaje předány, získat od účastníka obnovený souhlas.“

14. Článek 12 této směrnice, nadepsaný „Účastnické seznamy“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby účastníci byli informováni zdarma a před zařazením do seznamu o účelu/účelech tištěného nebo elektronického účastnického seznamu, který bude k dispozici veřejnosti nebo dosažitelný prostřednictvím informačních služeb o účastnických číslech, a ve kterém mohou být uvedeny jejich osobní údaje, a o dalších možnostech využití založených na vyhledávacích funkcích zabudovaných v elektronických verzích seznamu.

2. Členské státy zajistí, aby účastníci měli možnost určit, zda jejich osobní údaje budou uvedeny ve veřejném seznamu a pokud ano, tak které, v rozsahu, ve kterém jsou tyto údaje významné pro účely seznamu stanovené poskytovatelem seznamu, a možnost ověřit, opravit či odstranit tyto údaje. Neuvedení ve veřejném účastnickém seznamu, ověření, oprava či odstranění osobních údajů ze seznamu musí být prováděno zdarma.

3. Členské státy mohou vyžadovat, aby byli účastníci požádáni o dodatečný souhlas, bude-li účel veřejného účastnického seznamu jiný, než je vyhledávání podrobností pro kontaktování osoby na základě jejího jména a případně nutnosti i minimálního množství dalších identifikátorů.

[…]“

B – *Nizozemská právní úprava*

15. Článek 1.1 písm. e) Besluit universele dienstverlening en eindgebruikersbelangen (nařízení o poskytování univerzální služby a zájmech koncových uživatelů), ve znění použitelném na skutkový stav věci v původním řízení [4] stanoví:

„[S]tandardní informační službou o účastnických číslech se rozumí veřejně přístupná informační služba, jejímž prostřednictvím lze vyhledávat telefonní čísla výlučně na základě kombinace údajů o jménu s údaji týkajícími se adresy, číselného označení domu, poštovního směrovacího čísla nebo místa bydliště účastníka.“

16. Článek 3.1 Bude, jímž se provádí čl. 25 odst. 2 směrnice o univerzální službě, zní následovně:

„Poskytovatel, který přiděluje telefonní čísla účastníkům, vyhoví všem oprávněným žádostem o zpřístupnění příslušných informací ve smluveném formátu a za podmínek, které jsou spravedlivé, objektivní, nákladově orientované a nediskriminační, s cílem poskytovat veřejně přístupné účastnické seznamy, jakož i informační služby o účastnických číslech.“

4 — Staatsblad 2004, č. 203, dále jen „Bude“.

17. Článek 3.2 Bude stanoví:

„1. Poskytovatel veřejně přístupné telefonní služby, který si před anebo při uzavření smlouvy s uživatelem od něj vyžádá jeho jméno a adresu (jméno ulice a číslo, poštovní směrovací číslo a obec), rovněž požádá o souhlas s uvedením tohoto typu osobních údajů a telefonních čísel, které mu přidělil, v jakémkoli standardním telefonním seznamu a v jakékoli databázi účastníků používané pro účely standardní informační služby o účastnických číslech. O souhlas uvedený v předchozí větě je nutné požádat samostatně pro každý druh osobního údaje.

2. Poskytnutý souhlas představuje příslušnou informaci ve smyslu článku 3.1.

3. Poskytovatel veřejně přístupné telefonní služby, který požádá rovněž o souhlas se zápisem do jiného telefonního seznamu, než je standardní telefonní seznam, nebo do databáze účastníků, která není určena výhradně pro účely standardní informační služby o účastnických číslech, zajistí, aby způsob, jímž je souhlas uvedený v prvním odstavci vyžádán, jakož i forma tohoto souhlasu odpovídaly přinejmenším způsobu a formě, jimiž je vyžádán a poskytnut původní souhlas uvedený v tomto odstavci.“

III – **Analýza**

18. Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu předložené Soudnímu dvoru je, zda čl. 25 odst. 2 směrnice o univerzální službě, a zejména zásada zákazu diskriminace, na kterou tento článek odkazuje, brání tomu, aby podnik, jenž byl požádán o zpřístupnění osobních údajů svých účastníků, rozlišoval při získání souhlasu od těchto účastníků podle členského státu, v němž jsou poskytovány účastnické seznamy nebo informační služby o účastnických číslech.

19. Jinými slovy, lze vázat žádost o zpřístupnění uvedenou v čl. 25 odst. 2 směrnice o univerzální službě, pokud ji učiní subjekt poskytující informační služby o účastnických číslech nebo účastnické seznamy, který nabízí služby v jiném členském státě, než ve kterém má bydliště účastník, na zvláštní souhlas účastníka?

20. Pro účely odpovědi na tuto otázku je třeba posoudit nejen znění čl. 25 odst. 2 směrnice o univerzální službě, ale také znění čl. 12 odst. 2 směrnice o soukromí a elektronických komunikacích.

21. Předkládající soud sice ve své předběžné otázce na posledně uvedené ustanovení neodkazuje, je však nezbytné jej zohlednit nejen proto, že mu musí být poskytnuta užitečná odpověď, ale také z důvodu, že podle čl. 25 odst. 5 směrnice o univerzální službě se druhý odstavec uvedeného článku použije „s výhradou požadavků právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů a soukromí, zejména článku 12 směrnice [o soukromí a elektronických komunikacích]“.

22. Zaprvé připomínám, že podle čl. 25 odst. 2 směrnice o univerzální službě musí členské státy zajistit, aby všechny podniky, které přidělují telefonní čísla účastníkům, vyhověly všem oprávněným žádostem o zpřístupnění příslušných informací, za podmínek, které jsou spravedlivé, objektivní, nákladově orientované a nediskriminační, s cílem poskytovat informační služby o účastnických číslech a poskytovat účastnické seznamy.

23. Je nutné konstatovat, že unijní zákonodárce nerozlišuje na základě toho, zda je žádost o zpřístupnění údajů učiněna poskytovatelem se sídlem v tuzemsku nebo v jiném členském státě, jelikož podniky, které přidělují telefonní čísla, mají povinnost vyhovět „*všem* oprávněným žádostem o zpřístupnění“ [5].

5 — Kurziva doplněna autorem tohoto stanoviska.

24. Kromě toho zákonodárce výslovně upřesňuje, že podmínky, za kterých je třeba těmto žádostem vyhovět, musí být „spravedlivé“ a „nediskriminační“, což nutně implikuje, že se žádostí, kterou učinil tuzemský subjekt, nelze zacházet rozdílně než se žádostí učiněnou subjektem zahraničním, ledaže je toto rozdílné zacházení náležitě odůvodněné.

25. Zadruhé je nezbytné odkázat na znění článku 12 směrnice o soukromí a elektronických komunikacích, který výslovně upravuje podmínky a způsoby, za nichž lze osobní údaje účastníků shromážděné podnikem, jenž přiděluje telefonní čísla, sdělovat pro účely zveřejnění veřejného účastnického seznamu.

26. Soudní dvůr toto ustanovení vyložil ve svém rozsudku ze dne 5. května 2011, Deutsche Telekom [6] a tento výklad umožňuje podle mého názoru vyvodit odpověď, již je nutno poskytnout v projednávaném případě předkládajícímu soudu.

27. V této věci byl Soudní dvůr tázán, v jakém rozsahu je společnost Deutsche Telekom, jež je pověřena univerzální službou v Německu, povinna poskytnout pro účely vytvoření veřejného účastnického seznamu údaje o účastnících třetích podniků dvěma konkurenčním společnostem na německém trhu s informačními službami o účastnických číslech, GoYellow GmbH a Telix AG. V projednávaném případě uložil regulační orgán společnosti Deutsche Telekom povinnost tyto informace poskytnout, a to včetně údajů, u nichž účastník nebo jeho poskytovatel služby souhlasil se zveřejněním pouze prostřednictvím společnosti Deutsche Telekom.

28. Jednou z otázek položených Soudnímu dvoru bylo, zda takové poskytnutí údajů musí být podmíněno novým souhlasem účastníka.

29. Soudní dvůr odpověděl na tuto otázku záporně, když rozhodl, že podnik, který přiděluje telefonní čísla, není povinen získat opětovný či zvláštní souhlas účastníka v případě, že jeho údaje jsou předány konkurenčnímu poskytovateli telefonního seznamu pro účely zveřejnění *podobného* účastnického seznamu. Soudní dvůr tak ve své analýze vycházel ze skutečnosti, že se souhlas účastníka týká účelu zveřejnění osobních údajů, a nikoliv totožnosti poskytovatele.

30. Odůvodnění Soudního dvora je zajímavé i pro účely mé analýzy.

31. Soudní dvůr zaprvé založil tento závěr na znění a účelu čl. 12 odst. 2 směrnice o soukromí a elektronických komunikacích [7]. Na základě kontextuálního a systematického výkladu tohoto ustanovení rozhodl, že souhlas účastníků se váže k *účelu zveřejnění osobních údajů ve veřejně přístupném účastnickém seznamu*, a nikoli k totožnosti konkrétního poskytovatele tohoto seznamu. Soudní dvůr tak odmítl výklad, že účastník má „právo volby“ ve prospěch určitých poskytovatelů informačních služeb o účastnických číslech či účastnických seznamů.

32. V bodech 65 a 66 tohoto rozsudku Soudní dvůr dospěl k následujícím závěrům:

„65. […] [P]okud byl účastník informován podnikem, který mu přidělil telefonní číslo, o možnosti poskytnutí jeho osobních údajů třetímu podniku, jako společnosti Deutsche Telekom, za účelem jejich zveřejnění ve veřejně přístupném účastnickému seznamu a tento účastník se zveřejněním uvedených údajů v takovém účastnickém seznamu – v daném případě v seznamu této společnosti – souhlasil, poskytnutí týchž údajů jinému podniku, který hodlá zveřejnit tištěný nebo elektronický účastnický seznam nebo takové účastnické seznamy zpřístupnit prostřednictvím informační služby, nepodléhá opětovnému souhlasu účastníka, pokud je zaručeno, že dotčené osobní údaje nebudou použity k jiným účelům než těm, pro které byly shromážděny za účelem jejich prvního zveřejnění.

6 — C-543/09, EU:C:2011:279.

7 — Rozsudek ze dne 5. května 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279, body 61 a 62).

Souhlas účastníka podle čl. 12 odst. 2 směrnice „o soukromí a elektronických komunikacích“, který byl řádně informován o zveřejnění svých osobních údajů ve veřejně přístupném účastnickém seznamu, se totiž váže k účelu tohoto zveřejnění, a vztahuje se proto i na jakékoli pozdější zpracování uvedených údajů třetími podniky činnými na trhu informačních služeb o veřejně přístupných účastnických číslech a poskytování účastnických seznamů, pokud takové zpracování sleduje tentýž účel […] [8]

66. Mimoto, pokud účastník souhlasil s poskytnutím svých osobních údajů určitému podniku za účelem jejich zveřejnění ve veřejně přístupném účastnickém seznamu tohoto podniku, poskytnutím týchž údajů jinému podniku, jehož cílem je zveřejnit veřejně přístupný účastnický seznam, bez opětovného souhlasu uděleného tímto účastníkem není ohrožena samotná podstata práva na ochranu osobních údajů zakotveného v článku 8 Listiny [základních práv Evropské unie].“

33. Zadruhé Soudní dvůr odkázal na zcela jasné znění třicátého devátého bodu odůvodnění směrnice o soukromí a elektronických komunikacích [9].

34. Připomínám, že v tomto bodě odůvodnění stanovil unijní normotvůrce následující:

„Subjekt shromažďující údaje, které mají být v seznamu uvedeny, má povinnost informovat účastníky o účelu/účelech veřejných seznamů, v nichž mají být uvedeny jejich osobní údaje. Pokud lze údaje předávat jedné nebo většímu počtu třetích stran, měl by být účastník informován o této možnosti a o příjemci nebo kategoriích možných příjemců. *Jakékoli předání by mělo splňovat podmínku, že údaje nemohou být použity k jiným účelům než těm, pro které byly shromážděny*. Pokud strana shromažďující údaje od účastníků nebo jakákoli třetí strana, které byly údaje předány, chce údaje *použít pro další účely, musí buď původní strana shromažďující údaje, nebo třetí strana, které byly údaje předány, získat od účastníka obnovený souhlas*“ [10] .

35. V bodě 63 rozsudku ze dne 5. května 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279) judikoval Soudní dvůr, že poskytnutí osobních údajů třetím osobám je povoleno, „pokud je zaručeno, že údaje nemohou být použity k jiným účelům než těm, pro které byly shromážděny“.

36. Zatřetí Soudní dvůr odkázal na výjimku z této zásady, kterou specificky upravuje čl. 12 odst. 3 směrnice o soukromí a elektronických komunikacích.

37. V souladu s tímto ustanovením „mohou členské státy vyžadovat, aby byl souhlas účastníků požadován rovněž, bude-li účel veřejného účastnického seznamu jiný než pouhé vyhledávání kontaktních údajů osoby na základě jejího jména a případně minimálního množství dalších identifikátorů.“

38. Podle Soudního dvora je tedy třeba získat obnovený souhlas účastníka tehdy, „[p]okud strana shromažďující údaje od účastníků nebo jakákoli třetí strana, které byly údaje předány, chce údaje použít pro jiné účely“ [11].

39. Uvedený rozsudek Deutsche Telekom se sice týkal čistě vnitrostátní situace, avšak mám za to, že řešení formulované Soudním dvorem v tomto rozsudku musí být obdobně použito na takovou přeshraniční situaci, jako je situace dotčená v tomto řízení.

8 — Kurziva doplněna autorem tohoto stanoviska.

9 — Rozsudek ze dne 5. května 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279, bod 63).

10 — Kurziva doplněna autorem tohoto stanoviska.

11 — Rozsudek ze dne 5. května 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279, bod 64).

40. Podle mého názoru totiž neexistuje zvláštní důvod pro rozdílné zacházení v závislosti na tom, zda je poskytovatel usazen v tuzemsku, nebo v jiném členském státě, jestliže tento subjekt shromažďuje osobní údaje účastníků pro účely, které jsou zcela identické s těmi, pro které byly tyto údaje shromážděny při jejich prvním zveřejnění. Tento subjekt totiž bez ohledu na místo svého sídla v Unii poskytuje účastnické seznamy nebo informační službu o účastnických číslech v široce harmonizovaném právním rámci umožňujícím zajistit dodržování požadavků v oblasti ochrany osobních údajů účastníků, jak vyplývá především a zcela jasně z čl. 25 odst. 5 směrnice o univerzální službě a článku 12 směrnice o soukromí a elektronických komunikacích.

41. Při absenci takového odůvodnění založeného na ochraně osobních údajů účastníků by takové rozdílné zacházení vedlo k přímé diskriminaci mezi subjekty vykonávajícími činnost ve stejné oblasti na základě státní příslušnosti. To by představovalo závažné porušení obecné zásady unijního práva [12] a překážku volnému pohybu služeb [13] zaručenému článkem 56 SFEU [14].

42. Kromě toho se zde jedná o zaručení plného uskutečnění cílů sledovaných směrnicí o univerzální službě. V článku 25 této směrnice neskrývá unijní zákonodárce své ambice dosáhnout zaručení takové informační služby o účastnických číslech, která již nebude pouze vnitrostátní, ale bude skutečně přeshraniční, a to za účelem zajištění, v souladu s čl. 28 odst. 1 písm. b) uvedené směrnice, přístupu všech koncových uživatelů ke všem číslům poskytovaným v Unii.

43. Článek 25 odst. 2 této směrnice musí umožnit poskytovatelům informačních služeb o účastnických číslech přístup k osobním údajům zahraničních účastníků a čl. 25 odst. 4 uvedené směrnice musí zase umožnit koncovým uživatelům přístup k informačním službám o účastnických číslech jiného členského státu. Obě ustanovení tak tvoří celek, který musí zaručit skutečný přístup všech koncových uživatelů ke všem číslům v Unii.

44. S ohledem na tyto skutečnosti jsem tedy přesvědčen, že rozdílné zacházení se žádostí v případě, že byla učiněna subjektem usazeným v jiném členském státě, než ve kterém má bydliště účastník, není slučitelné se zněním čl. 25 odst. 2 směrnice o univerzální službě a čl. 12 odst. 2 směrnice o soukromí a elektronických komunikacích, pokud tento subjekt shromažďuje osobní údaje účastníků pro zcela identické účely, jako jsou ty, pro které byly shromážděny k jejich prvnímu zveřejnění.

45. Za těchto podmínek tedy nemůže takový podnik, jako je Tele2, jenž obdržel žádost o zpřístupnění údajů, požadovat samostatný a zvláštní souhlas účastníka ani tento souhlas modulovat, jak navrhuje společnost Vodafone, v závislosti na jednotlivých členských státech Unie.

46. Tento podnik se naopak musí při podpisu účastnické smlouvy v souladu s čl. 12 odst. 1 směrnice o soukromí a elektronických komunikacích ve spojení s body 38 a 39 odůvodnění uvedené směrnice ujistit, že účastník obdržel jasné a přesné informace o účelu a jednotlivých aspektech zpracování svých osobních údajů, a především o možnosti, že tyto údaje budou zpřístupněny poskytovateli účastnických seznamů nebo informační služby o účastnických číslech, který své služby poskytuje v jiném členském státě, než ve kterém má tento účastník bydliště.

12 — Zásada zákazu diskriminace je zakotvena v čl. 21 odst. 2 Listiny základních práv, který stanoví, že v oblasti působnosti Smluv se zakazuje jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti.

13 — Na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Vodafone, spadá poskytování účastnických seznamů a informačních služeb o účastnických číslech podle všeho do působnosti ustanovení Smlouvy zaručujících volný pohyb služeb.

14 — Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že článek 56 SFEU vyžaduje vyloučení jakékoli diskriminace ve vztahu k poskytovateli služeb na základě jeho státní příslušnosti (rozsudek ze dne 17. prosince 2015, X-Steuerberatungsgesellschaft, C-342/14, EU:C:2015:827, bod 48 a citovaná judikatura).

47. Dále je především s ohledem na výklad uvedených ustanovení poskytnutý Soudním dvorem v rozsudku ze dne 5. května 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279) zřejmé, že rozdílné zacházení se žádostmi, podle toho, zda byly podány tuzemským či zahraničním subjektem, lze odůvodnit pouze v případě, že dotyčné údaje mají být použity k jiným účelům, především pokud tento subjekt nabízí službu obráceného vyhledávání totožnosti účastníka na základě telefonního čísla.

48. V projednávaném případě společnost EDA s ohledem na informace obsažené na jejích internetových stránkách, tuto službu podle všeho nabízí. Za těchto podmínek, kdy mají být předmětné údaje skutečně poskytnuty pro jiné účely, než pro které byly shromážděny s cílem jejich prvního zveřejnění, může společnost Tele2 podle mého názoru zcela legitimně požadovat zvláštní souhlas účastníků s takovým zpracováním jejich údajů.

49. Vzhledem k těmto úvahám mám tedy za to, že čl. 25 odst. 2 směrnice o univerzální službě a článek 12 směrnice o soukromí a elektronických komunikacích musejí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby podnik, jenž obdržel žádost o zpřístupnění osobních údajů svých účastníků, rozlišoval při získávání jejich souhlasu podle členského státu, v němž jsou účastnické seznamy nebo informační služba o účastnických číslech poskytovány, avšak pouze za předpokladu, že tyto údaje mají být použity ke stejným účelům, jako jsou ty, pro které byly shromážděny při jejich prvním zveřejnění.

50. Tento podnik se proto musí při podpisu účastnické smlouvy ujistit, zda účastník obdržel jasné a přesné informace o jednotlivých hlediscích zpracování svých osobních údajů, a především o jejich zpřístupnění pro účely jejich zveřejnění v účastnickém seznamu nebo jejich zpracování informační službou o účastnických číslech v jiném členském státě, než ve kterém má bydliště.

IV – **Závěry**

51. S ohledem na výše uvedené navrhuji Soudnímu dvoru, aby na druhou otázku položenou College van Beroep voor het bedrijfsleven (odvolací soud pro správní spory v hospodářské oblasti, Nizozemsko) odpověděl takto:

„Článek 25 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009, a článek 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (o soukromí a elektronických komunikacích), ve znění směrnice 2009/136, musejí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby podnik, jenž obdržel žádost o zpřístupnění osobních údajů svých účastníků, rozlišoval při získávání jejich souhlasu podle členského státu, v němž jsou účastnické seznamy nebo informační služba o účastnických číslech poskytovány, avšak pouze za předpokladu, že tyto údaje mají být použity ke stejným účelům, jako jsou ty, pro které byly shromážděny při jejich prvním zveřejnění.

Tento podnik se proto musí při podpisu účastnické smlouvy ujistit, zda účastník obdržel jasné a přesné informace o jednotlivých hlediscích zpracování svých osobních údajů, a především o jejich zpřístupnění pro účely jejich zveřejnění v účastnickém seznamu nebo jejich zpracování informační službou o účastnických číslech v jiném členském státě, než ve kterém má bydliště.“